

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

นับตั้งแต่ประเทศไทยเริ่มมี การเปิดสัมพันธทางการค้ากับประเทศใน
ซีกโลกตะวันตกในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ตรีบาจนกระทั่ง
ปัจจุบัน เราคงปฏิเสธไม่ได้ว่าความสำเร็จของการพัฒนาเศรษฐกิจในช่วงเวลา
ต่อมา ส่วนหนึ่งเกิดขึ้นจากกุศโลบายอันชาญฉลาดของพระองค์ที่ทำให้ไทยสามารถ
ที่จะนำเอาความอุดมสมบูรณ์ของธรรมชาติ ที่มีอยู่มากมายมาใช้ให้เป็นประโยชน์
ในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศมาโดยตลอด พื้นที่เพาะปลูกอันกว้างใหญ่
ในสาลสามารถผลิตพืชพันธุ์ธัญญาหารเกินความต้องการของคนในประเทศและยัง
สามารถส่งพืชผลทางการเกษตรไปเลี้ยงประชากรชาวโลกได้ ประเทศไทยจึง
เป็นหนึ่งในไม่กี่ประเทศ ที่เป็นผู้ผลิตและส่งออกสินค้าเกษตรกรรมรายใหญ่ของ
โลกบทบาทของการค้าระหว่างประเทศ จึงมีความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจของ
ไทยนับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

เราอาจกล่าวได้ว่าระบบเศรษฐกิจไทยจัดเป็นระบบเศรษฐกิจใน
ลักษณะ "เปิด" เพราะเมื่อพิจารณาจากอัตราส่วนของสินค้าออกหรือสินค้าเข้าต่อ
ผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ (GNP) ตลอดระยะเวลากว่า 20 ปีมานี้มีค่ามากกว่า
10% มาโดยตลอด (ดูตาราง 1.1 ในภาคผนวก ก. ประกอบ) เมื่อได้พิจารณาใน
สัดส่วนของการนำเข้าและการส่งออกแล้วเป็นที่น่าเสียดายว่าขั้นตอนการพัฒนา
เศรษฐกิจของไทยโดยอาศัยการค้าระหว่างประเทศ กลับก่อให้เกิดการขาดดุล
การค้าอย่างต่อเนื่องมาเป็นเวลานาน ทั้งนี้จากการที่ประเทศไทยเริ่มประกาศใช้
แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับแรกในปี 2504 และต่อเนื่องมาถึง
แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 รัฐบาลมีเป้าหมายอย่างเด่นชัดที่จะพัฒนา และคุ้มครอง

อุตสาหกรรมทดแทนการนำเข้า¹ โดยมุ่งหวังที่จะลดการซื้อสินค้าจากต่างประเทศ ให้น้อยลง ส่วนนโยบายการส่งเสริมด้านการส่งออกได้รับความสนใจรองลงมา การนำเข้าในช่วงนี้ประกอบด้วยสินค้าสำคัญ ๆ จำพวกเครื่องจักรกล วัตถุดิบ และน้ำมันเชื้อเพลิง ซึ่งจำเป็นสำหรับการพัฒนาอุตสาหกรรมดังกล่าวในขณะที่การส่งออกก็ยังคงเป็นสินค้าเกษตรกรรมเสียส่วนใหญ่ ด้วยสถานการณ์ดังกล่าวจึงทำให้รัฐบาลในสมัยต่อมาได้เริ่มทบทวนนโยบาย ที่จะกำหนดไว้ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 เสียใหม่ โดยมุ่งที่จะพัฒนาและส่งเสริมการส่งออกมากขึ้น และได้สืบเนื่องนโยบายดังกล่าวกันมาจนถึงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 6 ที่ประกาศใช้อยู่ในปัจจุบัน

แนวทางการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจ และปัญหาการขาดดุลการค้าของ รัฐบาลไทยด้วยการส่งเสริมการส่งออก ได้ส่งผลกระทบต่อโครงสร้างเศรษฐกิจ ของไทยไม่ใช่น้อย จนเป็นที่น่าสังเกตว่าโครงสร้างสินค้าส่งออกของไทยในช่วง ระยะเวลา 15 ปีที่ผ่านมาเริ่มมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างเห็นได้ชัด กล่าวคือ ตั้งแต่อดีตจนถึงต้นปี พ.ศ. 2500 สินค้าส่งออกที่สำคัญของไทยคงมีแต่เพียงข้าว ไม้สักและดีบุก ซึ่งเป็นเพียงสินค้าเกษตรและแร่ธรรมชาติเท่านั้นในช่วงปี 2511 สินค้าส่งออกที่สำคัญ ๆ ได้เพิ่มขึ้นไม่ว่าจะเป็นข้าวโพด ปอ และมันสำปะหลัง แต่ ก็ยังคงเป็นสินค้าเกษตรกรรม ซึ่งจัดเป็นสินค้าขั้นปฐมทั้งหมด จนในปี 2516 ประเทศไทยจึงเริ่มส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมอันได้แก่ สิ่งทอ อัญมณี และน้ำตาล จนถึงปัจจุบันเราสามารถส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมได้เพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมาก สินค้า ที่สำคัญ ๆ ได้แก่ วงจรรถรานซิสเตอร์ อาหารทะเลกระป๋อง สับปะรดกระป๋อง เป็นต้น โดยเฉพาะในปี 2528 เราสามารถที่จะส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมในมูลค่า ที่มากกว่าสินค้าเกษตรได้เป็นครั้งแรก (ดูตารางที่ 1.2 และ 1.3 ในภาคผนวก ก. ประกอบ)

1 ณรงค์ชัย อัครเศรณี. การพัฒนาอุตสาหกรรมในประเทศไทย

(กรุงเทพมหานคร : บรรษัทเงินทุนแห่งประเทศไทย, 2522), หน้า 29

แนวทางในการพัฒนาเศรษฐกิจของไทยแนวทางนี้ก็ยังมีลักษณะเช่นเดียวกับแนวทางในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศในโลกรี่สามอื่น ๆ ที่พยายามพัฒนาตัวเองจากประเทศที่ล้าหลังทางด้านอุตสาหกรรมมาเป็นประเทศที่เรียกว่าประเทศอุตสาหกรรมใหม่ (New Industrialized Countries หรือ NICs) ดังเช่นที่รัฐบาลของเกาหลีใต้ ไต้หวัน สิงคโปร์ ฮองกง ประสบความสำเร็จมาแล้ว อย่างไรก็ตาม การประชุมคณะกรรมการว่าด้วยการค้าและพัฒนาแห่งสหประชาชาติ (UNCTAD) ได้เคยรายงานไว้ว่าสำหรับประเทศกำลังพัฒนาที่ได้เปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางเศรษฐกิจจากประเทศส่งออกสินค้าขั้นปฐมไปเป็นสินค้าอุตสาหกรรมหรือกึ่งอุตสาหกรรมแล้ว ความจำเป็นทางด้านการเงินเพื่อการส่งออก เนื่องมาจากการที่ผู้ส่งออกของตนต้องให้สินเชื่อแก่ผู้ซื้อในต่างประเทศเพิ่มขึ้น เป็นความจำเป็นที่หลีกเลี่ยงไม่ได้² หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือผู้ส่งออกในประเทศกำลังพัฒนาทั้งหลายจะต้องพบกับอำนาจการต่อรองของผู้ซื้อเพิ่มขึ้น ในเรื่องของเครดิต หรือสินเชื่อ ซึ่งหมายถึงผู้ส่งออกจะต้องให้ระยะเวลาแก่ผู้ซื้อในต่างประเทศสำหรับการชำระเงินค่าสินค้าเพิ่มขึ้นนั่นเอง ผลที่ตามมาด้วยก็คือความเสี่ยงทางการเงินเพราะตราใบที่ระยะเวลาของการได้รับเงินค่าสินค้าคืนเนิ่นนานเท่าไร ความเสี่ยงก็มีมากเท่านั้น ยิ่งถ้าผู้ซื้ออยู่ในประเทศที่ไม่มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจและการเมืองด้วยแล้ว ความเสี่ยงก็ยิ่งเพิ่มเป็นทวีคูณ แม้ว่าในปัจจุบันนี้ ระบบการค้าระหว่างประเทศจะมีเครื่องมือการชำระเงินที่อาศัยธนาคารพาณิชย์เป็นตัวกลางในการชำระเงิน แต่ก็หาได้ช่วยปกป้องความเสี่ยงในเรื่องการชำระเงินได้ทุกกรณีไม่

นอกจากความเสี่ยงทางด้านสินเชื่อเพื่อการส่งออกที่ผู้ส่งออกไทยอาจต้องเผชิญต่อไปแล้ว เมื่อเรามาพิจารณาลักษณะการพึ่งพาตลาดส่งออกของสินค้าไทย ก็จะพบว่า ในช่วงปี 2511-2529 ตลาดส่งออกที่สำคัญของไทยมีเพียง 4 ประเทศเท่านั้น ที่มีมูลค่าการส่งออกรวมกันมากกว่า 48% ของมูลค่าการส่งออกของประเทศ คือ สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น สิงคโปร์ และเนเธอร์แลนด์ (ดูตารางที่

² ITC UNCTAD/GATT, Export financing for development Countries (Geneva, 1977), P. 7

1.4 ในภาคผนวก ก. ประกอบ) เมื่อพิจารณาถึงลงไปในการกระจายของตลาดของสินค้าแต่ละประเภทจะพบว่า สินค้าเกษตรและวัตถุดิบหลายประเภทจะพึ่งตลาดใหญ่เพียงไม่กี่แห่ง เช่น มันสำปะหลังมีเพียงตลาดเนเชอร์แลนด์ประเทศเดี่ยาที่มีสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 67.4 ของการส่งออกมันสำปะหลังทั้งหมด ส่วนผลิตภัณฑ์สิ่งทอ และวงจรทรานซิสเตอร์ ก็มีประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นตลาดที่ใหญ่ที่สุด ในขณะที่ยางพารา กุ้งสด และอัญมณี ตลาดที่สำคัญ ได้แก่ญี่ปุ่นและสหรัฐอเมริกา (ดูตารางที่ 1.5 ในภาคผนวก ก. ประกอบ) ลักษณะการพึ่งพาตลาดใหญ่เพียง 3-4 ตลาดนี้เป็นอันตรายอย่างยิ่งต่อระบบเศรษฐกิจที่ต้องพึ่งพาอาศัยรายได้จากการส่งออกมาพัฒนาประเทศอย่างประเทศไทย เป็นที่ทราบกันดีว่าในปี 2523 เกิดภาวะการหดตัวทางเศรษฐกิจ ซึ่งได้สร้างปัญหาให้แก่ประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกแม้แต่ประเทศผู้นำทางเศรษฐกิจของโลกเสรี เช่นสหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นตลาดส่งออกที่ใหญ่เป็นอันดับหนึ่งของไทย ก็ยังต้องออกมาตราการแก้ไขปัญหาการขาดดุลการค้าอย่างมหาศาลของตนด้วยวิธีการกีดกันและปกป้องทางการค้าโดยการลด หรือห้ามการนำเข้า ตัวอย่างอันหนึ่งที่ได้เห็นได้ชัดก็คือ ความพยายามของสมาชิกรัฐสภาสหรัฐอเมริกา ที่จะผลักดันร่างกฎหมายว่าด้วยการค้าสิ่งทอและเสื้อผ้าสำเร็จรูปปี 1985 หรือที่เรียกกันง่าย ๆ ว่า เจนกินส์บิลล์ ให้ออกมาเป็นกฎหมายที่สมบูรณ์เพื่อกีดกันการนำเข้าผลิตภัณฑ์สิ่งทอจากประเทศในเอเชีย ซึ่งหมายรวมถึงประเทศไทยด้วย นอกจากนี้ยังมีมาตรการอื่นที่มีความรุนแรงไม่แพ้กันก็คือการยกเลิกระบบการให้สิทธิพิเศษทางด้านภาษีศุลกากรเป็นการทั่วไป (Generalized System of Preferences หรือ GSP) ที่เคยให้แก่ประเทศกำลังพัฒนาบางประเทศ เช่น ใต้หวัน และฮ่องกง เป็นต้น ในกรณีของ GSP นี้ แม้ประเทศไทยไม่ได้รับผลกระทบจากมาตรการดังกล่าวอย่างรุนแรงโดยตรง แต่สินค้าออกของไทยในตลาดสหรัฐอเมริกาอีกหลายรายการก็อยู่ในข่ายที่จะโดนกีดกันมากขึ้นในอนาคต

ทางออกทางหนึ่งเท่าที่จะเป็นไปได้ของประเทศไทย หรือแม้แต่ประเทศกำลังพัฒนาเหล่านั้น ก็คือการขยายตลาดส่งออกของตนให้กระจายออกไปมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ซึ่งก็ต้องกลับมาเผชิญกับปัญหาใหญ่ ๆ อีก 2 ประการประการแรก ความเสี่ยงของประเทศที่เป็นลูกค้าใหม่ ๆ ซึ่งไม่เคยค้าขายกันมา

ก่อน ซึ่งประเทศเหล่านั้นอาจไม่มีความมั่นคงทางการเงิน ทางเศรษฐกิจและทาง การเมืองเลย ในประการหลังผู้ส่งออกในประเทศกำลังพัฒนาเหล่านั้นคงจะเผชิญ กับการแข่งขันกันเองที่รุนแรงยิ่งขึ้น ซึ่งเมื่อเร็ว ๆ นี้นิตยสาร Business Korea ได้เผยแพร่เอกสารวิเคราะห์ภายในขององค์การข่าวกรองของสหรัฐ (CIA) ว่า การแข่งขันทางการค้าระหว่างประเทศกำลังพัฒนาด้วยกันสองกลุ่มคือระหว่าง ประเทศอุตสาหกรรมใหม่ (NICs) กับประเทศกำลังพัฒนาก้าวหน้า 11 ประเทศ ที่มีโอกาสจะก้าวเป็นประเทศอุตสาหกรรมใหม่ ได้แก่ ศรีลังกา ซิลี ไชปรัส อินโด-นีเซีย ไทย จอร์แดน เปรู มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ ตูนิเซียและอุรุกวัย (โดยอาศัย หลักเกณฑ์ว่าประเทศเหล่านี้ส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมเกินปีละ 200 ล้านดอลลาร์ สหรัฐ ในปี 2523 และมีการขยายตัวของการส่งออกเพิ่มขึ้นมากกว่าร้อยละ 18 ในช่วงปี 2518-2523) จะมีความรุนแรงมากขึ้นในระยะ 10 ปีข้างหน้า³ ซึ่งเมื่อถึงเวลานั้นแล้วต้นทุนการผลิตสินค้า คุณภาพของสินค้า ความสามารถทาง การตลาดและความสามารถในการให้สินเชื่อเพื่อการส่งออก ของผู้ส่งออกในแต่ละ ประเทศจะเป็นปัจจัยชี้ให้เห็นถึงความได้เปรียบเสียเปรียบในการแข่งขัน แต่ สิ่งหนึ่งที่ผู้ส่งออกของไทยยังมีสภาพเป็นรอง ผู้ส่งออกในประเทศอื่น ๆ ก็คือใน ประเทศที่เป็นประเทศอุตสาหกรรมใหม่เกือบทุกประเทศและแม้แต่ประเทศที่กำลัง จะก้าวไปเป็นประเทศอุตสาหกรรมใหม่บางประเทศ เช่น มาเลเซีย และอินโดนีเซีย ต่างก็มีสถาบันประกันสินเชื่อเพื่อการส่งออก (Export Credit Insurance Institution) คอยให้ความช่วยเหลือในด้านการประกันนี้ที่เกิดขึ้นจากการ ส่งออกอยู่แล้วแทบทั้งสิ้น แม้ว่าในช่วงระยะเวลาของแผนพัฒนาฉบับที่ 5 รัฐบาล ไทยก็มีแนวความคิดที่จะจัดตั้งสถาบันดังกล่าวขึ้นมาเช่นกัน แต่เมื่อสิ้นสุดของ แผนพัฒนาฯ ในปี 2529 แล้วสถาบัน ดังกล่าวก็ยังไม่ถูกจัดตั้งขึ้น ทั้งนี้เพราะ ความไม่พร้อมในด้านการเงินและบุคลากร

จากปัญหาที่กล่าวมาแล้วข้างต้นทั้งหมด ไม่ว่าจะ เป็นปัญหาการที่ผู้ส่ง ออกไทยจะต้องเผชิญกับข้อต่อรองในเรื่องสินเชื่อเพิ่มขึ้น ปัญหาการที่เครื่องมือ การชำระเงินที่ผู้ส่งออกได้รับจากผู้ซื้อสินค้าอยู่ในปัจจุบันกับความสามารถในการ

3 _____ . สยามจดหมายเหตุ 7 (14-20 กุมภาพันธ์ 2529) : 191

ปกป้องความเสี่ยง ในเรื่องการชำระเงิน ปัญหาการขยายตลาดส่งออกใหม่ ๆ ที่เรายังไม่คุ้นเคยดีพอ และปัญหาการแข่งขันทางการค้าของประเทศคู่แข่งที่เป็นประเทศกำลังพัฒนาเหมือนกันรวมถึงคำริของรัฐบาลที่ได้ระบุไว้ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่แล้วว่า จะจัดตั้ง "บริษัทประกันสินเชื่อเพื่อการส่งออก" ขึ้นมาเพื่อช่วยเหลือในการลดความเสี่ยงของสถาบันการเงิน ซึ่งจะทำให้ผู้ส่งออกดำเนินงานคล่องตัวยิ่งขึ้นก่อให้เกิดข้อสงสัยว่าในสถานการณ์ปัจจุบันนี้ ผู้ส่งออกไทยในฐานะที่เป็นผู้ที่ต้องเผชิญกับปัญหาดังกล่าว และเป็นผู้ที่จะได้รับประโยชน์จากการจัดตั้งสถาบันดังกล่าวขึ้นมา มีความต้องการการประกันหนี้ที่เกิดขึ้นจากการส่งออกหรือไม่ และถ้ามีการจัดตั้งสถาบันดังกล่าวขึ้นมา แล้วจะสามารถช่วยแก้ปัญหาการขาดดุลการค้าของไทยที่เรารังมาเป็นเวลานานแล้วได้อย่างไร

วัตถุประสงค์และขอบเขตของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาถึงปัญหาของผู้ส่งออกไทยในปัจจุบัน เกี่ยวกับเครื่องมือการชำระเงินในระบบการค้าระหว่างประเทศ และความเสี่ยงที่เกิดขึ้นจากการไม่ได้รับการชำระเงินจากผู้ซื้อในต่างประเทศ
2. เพื่อศึกษาความต้องการ การประกันสินเชื่อเพื่อการส่งออกของผู้ส่งออกไทย
3. พบว่าการประกันสินเชื่อจะมีประโยชน์ต่อการส่งออก และเป็นที่ต้องการของผู้ส่งออกก็จะสนับสนุนให้รัฐและเอกชนได้เล็งเห็นประโยชน์ ที่จะได้รับจากการที่จะได้มีการจัดตั้งสถาบัน ที่จะมาทำหน้าที่ประกันสินเชื่อเพื่อการส่งออก ในสถานการณ์ปัจจุบัน ต่อการแก้ไขปัญหาดุลการค้าและดุลการชำระเงินของไทย
4. เพื่อเสนอแนะแนวทางและความเหมาะสม เมื่อได้มีการจัดตั้งสถาบันประกันสินเชื่อ เพื่อการส่งออกขึ้นในประเทศไทย

ด้วยในปัจจุบันนี้บทบาทของสถาบันที่จะมาทำหน้าที่ประกันสินเชื่อ เพื่อการส่งออกซึ่งดำเนินงานอยู่ต่างประเทศนั้น มีบทบาทที่กว้างขวางมาก เพราะสามารถที่จะให้การประกันสินเชื่อที่เกิดจากการส่งออกสินค้าและบริการทั้งที่มองเห็นได้และมองไม่เห็นไม่ได้ (Visible and Invisible goods) การค้า

ประกันธนาคารพาณิชย์ในการออกหนังสือค้ำประกันการประกวดราคา (Bid Bond) และการปฏิบัติตามสัญญา (Performance Bond) ให้แก่บริษัทรับเหมาก่อสร้างงานในต่างประเทศ การรับประกันการลงทุนในต่างประเทศ (Overseas Investment Insurance) เป็นต้น แต่เนื่องจากเวลาอันจำกัด ขอบเขตการศึกษาของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ มุ่งที่จะศึกษาความต้องการของผู้ส่งออกของไทย ที่ได้ส่งออกสินค้าที่มองเห็นได้ (Visible goods) เท่านั้น

ข้อสมมติฐาน

1. ผู้ส่งออกไทยมีความต้องการสถาบันที่จะมาทำหน้าที่ในการประกันสินเชื่อ เพื่อการส่งออก ทั้งนี้เพราะเนื่องแต่เครื่องมือการชำระเงินในระบบการค้าระหว่างประเทศ ไม่สามารถป้องกันความเสี่ยงทางการค้า และความเสี่ยงทางการเมืองได้ดีพอ นอกจากนี้ประเทศคู่แข่งสำคัญของไทยบางประเทศก็ได้มีการจัดตั้งสถาบันนี้ขึ้นมาแล้ว

2. ต้นทุนสินค้าที่ผู้ส่งออกไทย จะต้องเสียเพิ่มขึ้นในรูปของค่าเบี้ยประกัน จะเป็นปัจจัยสำคัญที่สุดต่อการตัดสินใจที่จะทำประกัน

3. ถ้าได้มีการจัดตั้งสถาบันประกันสินเชื่อ เพื่อการส่งออกขึ้นในประเทศไทย จะช่วยให้ผู้ส่งออกไทยสามารถเพิ่มปริมาณการส่งออกได้ และจะเป็นแนวทางอันหนึ่งที่จะช่วยลดการขาดดุลการค้าของไทยได้

วิธีการศึกษาและการรวบรวมข้อมูล

จะศึกษาจากข้อมูลดังนี้

ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data)

1. จากการออกแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่าง ผู้ส่งออกไทยจากรายชื่อผู้ส่งออก ซึ่งรวบรวมโดยสภาหอการค้าไทยปี 1985 โดยใช้การสุ่มตัวอย่างด้วยวิธี Stratified Random Sampling โดยการแบ่งรายชื่อผู้ส่งออกที่ส่งออกสินค้าตามลักษณะทางเศรษฐกิจ (Economics Classification) เป็น 4 กลุ่มคือ สินค้าเกษตร สินค้าอุตสาหกรรม สินค้าแร่ และประมง ดังนี้

กลุ่มผู้ส่งออกสินค้าเกษตร	จำนวน	=	3,803 ราย
กลุ่มผู้ส่งออกสินค้าอุตสาหกรรม	"	=	8,597 ราย
กลุ่มผู้ส่งออกสินค้าสินแร่	"	=	138 ราย
กลุ่มผู้ส่งออกสินค้าประมง	"	=	127 ราย
รวม		=	12,665 ราย

ทั้งนี้จะใช้ตัวอย่างทั้งสิ้น 120 ราย

N = หน่วยทั้งหมดที่ใช้เป็นประชากร (Population)

n = หน่วยทั้งหมดที่ใช้เป็นตัวอย่าง (Sample Size)

I = ระยะห่างของการสุ่มตัวอย่าง

$$I = \frac{N}{n} = \frac{12,665}{120} = 105$$

ดังนั้นจะใช้รายชื่อของผู้ส่งออกอันดับที่ 105, 210, 315... ของแต่ละกลุ่มจนครบ 120 ราย

2. จากการสัมภาษณ์ผู้บริหารระดับสูงของสถาบันประกันสินเชื่อ เพื่อการส่งออกแห่งสิงคโปร์ (ECICS) ทราบถึงลักษณะการดำเนินงานตลอดจนผลการดำเนินงานของ ECICS และปัญหาที่เกิดขึ้นกับแนวทางแก้ไขปัญหา ในโอกาสที่เดินทางไปดูงานระยะสั้น ๆ ระหว่างวันที่ 20-28 กันยายน 2529

ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data)

1. เอกสารและสิ่งพิมพ์ที่ได้จากสถาบันประกันสินเชื่อ เพื่อการส่งออกแห่งสิงคโปร์ (ECICS)

2. เอกสารที่ได้รับจากการเข้าอบรมเรื่อง "Formation of ECGD" โดย Mr. JACK GILL ผู้บริหารระดับสูงสุดของกรมการประกันสินเชื่อเพื่อการส่งออกของอังกฤษ (Export Credit Guarantee Department) ในโอกาสที่ British Invisible Exports Council เดินทางมาจัดสัมมนาที่กรุงเทพฯ ในระหว่างวันที่ 10-11 พฤศจิกายน 2529

3. เอกสารและสิ่งพิมพ์ ในเรื่องการเงินเพื่อการส่งออก โดยศูนย์การค้าระหว่างประเทศ ขององค์การสหประชาชาติ (International Trade Centre, UNCTAD/GATT)

4. หนังสือ บทความวิจัย สถิติและรายงานทางเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้องกับการส่งออก จากธนาคารพาณิชย์และธนาคารแห่งประเทศไทย

ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย

คาดว่าผลการวิจัยและการรวบรวมข้อคิดเห็น จากผู้ส่งออกครั้งนี้ จะเป็นประโยชน์โดยตรงต่อรัฐบาล หรือหน่วยงานของรัฐที่จะ ได้ข้อมูลที่จะเป็น การชี้ให้เห็นถึงว่า ประเทศไทยมีความจำเป็นหรือไม่ที่จะ ได้มีการจัดตั้งสถาบัน ประกันสินเชื่อเพื่อการส่งออกขึ้น และชี้ให้เห็นแนวทางหรือรูปแบบการดำเนินงาน ของสถาบันว่าควรจะได้ตอบสนองความต้องการของผู้ส่งออก ในฐานะที่จะเป็นผู้ ได้รับประโยชน์จากสถาบันนี้อย่างไรบ้าง

นอกจากนี้ยังอาจเป็นประโยชน์ต่อธนาคารพาณิชย์ ซึ่งก็เป็นผู้มีส่วน เกี่ยวข้องอย่างมากในฐานะเป็นผู้ให้การสนับสนุนด้านการเงินแก่ผู้ส่งออก ที่จะได้ มีความเข้าใจในบทบาทและหน้าที่ของสถาบันฯ ได้อย่างถูกต้อง

โครงสร้างของการศึกษา

องค์ประกอบของการศึกษา จะแบ่งเป็น 6 บท บทที่ 1 จะเป็นบท นำซึ่งกล่าวถึงความสำคัญของปัญหาที่ทำให้มีการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ บทที่ 2 เป็น การกล่าวถึง วิธีการชำระเงินในระบบการค้าระหว่างประเทศ ซึ่งจะชี้ให้เห็นถึง เครื่องมือและวิธีการชำระเงินแบบต่าง ๆ และความเสี่ยงในเรื่องการชำระเงิน ที่เกิดขึ้นจากการใช้เครื่องมือการชำระเงินวิธีนั้น ๆ บทที่ 3 จะแสดงให้เห็น ประเภทของความเสี่ยงที่เกิดขึ้นจากการส่งออก โดยในประเด็นใหญ่แล้วก็จะ ได้นัก ความเสี่ยงทางการค้าและความเสี่ยงทางการเมือง วิธีการป้องกันความเสี่ยง เหล่านั้น และในบทที่ 4 จะเป็นตัวอย่างการดำเนินงานของสถาบันประกันสินเชื่อ เพื่อการส่งออกในต่างประเทศ โดยแยกออกเป็นสถาบันในประเทศที่พัฒนาแล้ว 2

ประเทศ คืออังกฤษกับญี่ปุ่น และสถาบันในประเทศกำลังพัฒนาอีก 2 ประเทศ คือ สิงคโปร์ กับบราซิล ส่วนบทที่ 5 จะได้บรรยายถึงผลการรวบรวมข้อเท็จจริง เกี่ยวกับปัญหาการส่งออก โดยเฉพาะในเรื่องสินเชื่อเพื่อการส่งออก และความ ต้องการการประกันสินเชื่อเพื่อการส่งออกของผู้ส่งออกไทย รวมถึงผลกระทบที่จะ เกิดขึ้นต่อดุลการค้าของไทย ในบทที่ 6 ซึ่งเป็นบทสุดท้ายจะเป็นการสรุปผลและ ให้ข้อเสนอแนะในเรื่องที่เกี่ยวกับการวิจัยในครั้งนี้ ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ในการนำ ผลงานวิจัยไปใช้เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่ายต่อไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย